

(1507) “ लुण्ठ स्तेये ” (X-चुरादि:-1563. सक. सेट्. उम.)

‘.....स्तेये लुण्ठति लुण्ठयेत् ।’ (श्लो. 74) इति देवः ।

धातुकाव्ये (3-16) ‘—अनादरे च द्रुमे’ इत्युपात्तम् ।

‘लुण्ठ लुण्ठ’ इति टवर्गप्रथमान्तः, द्वितीयान्त इति चात्र मतद्वयम् ।

‘लुण्ठ’ इत्यपि शाकटायनः । पुरुषकारे टान्तपाठ एव साधुः, टान्तो-
ऽप्रामाणिक इति साग्रहं क्षीरस्वामिमतनिरासपूर्वकं प्रतिपादितम् । माधव-
प्रभृतयः टान्तपाठमेव न्यासादिग्रन्थसंवादपुरस्सरं स्थापयामासुः । ‘जल्पभिक्ष-
कुट्टलुण्ठ—’ (3-2-155) इत्यत्र सूत्रकारैः टान्तोऽथ वा टान्तः पठितोऽयं
धातुरित्यत्र नियामकं किमपि न दृश्यते । उभयेऽपि स्वस्वमतानुसारेण टान्तं
टान्तं च सूत्रेऽपि पठन्ति । ईदृशस्थलेषु ‘प्रयोग एव भगवान् तान् व्यवस्थापयेत्
पथि’ इत्युक्तदिशा शिष्टप्रयोगस्योभयधाऽप्युपलम्भाद् वयं तूष्णीकाः ।

लुण्ठकः-ण्ठिका, लुलुण्ठयिषकः-षिका, लोलुण्ठकः-ण्ठिका; लुण्ठयिता-त्री,
लुलुण्ठयिषिता-त्री, लोलुण्ठिता-त्री; इत्यादीनि रूपाणि सर्वाण्यपि चौरादिक-
कुस्मयतिवत् (236) बोध्यानि । ¹लुण्ठाकः-ठाकी, लुण्ठाकः-^Aठाकी ।

(1508) “ लुथि हिंसासंक्लेश[न]योः ”

(I-भ्वादि:-45. सक. सेट्. पर.)

लुन्थकः-न्थिका, लुन्थकः-न्थिका, लुलुन्थिषकः-षिका, लोलुन्थकः-न्थिका;
लुन्थिता-त्री, लुन्थयिता-त्री, लुलुन्थिषिता-त्री, लोलुन्थिता-त्री; इत्यादीनि
रूपाणि सर्वाण्यपि भौवादिककुन्थतिवत् (220) बोध्यानि ।

(1509) “ लु[ञ्च]न्व अपनयने ”

(I-भ्वादि:-187. सक. सेट्. पर.) [अ]

1. तच्छीलादिषु कर्तृषु ‘जल्पभिक्षकुट्टलुण्ठ[ट]—’ (3-2-155) इति पाकप्रत्यये
रूपमेवम् । चित्वात् स्त्रियां ङीष् लुण्ठाकी इति रूपम् ।

A. ‘त्रिभुवनतमोलुण्ठाकीनामहो मिहिरत्विषा.....’ अनर्घराघवे 2-77.

[अ] “केचिदमुमुदितं पठन्ति, तदनार्षम्; राजदन्तादिषु (2-2-31) ‘मृष्टलुचितम्’
इति पाठात्” इति मा. धा. वृत्तिः । अयं भावः—उदित्वेन क्त्वायामिङ्क्वि-
त्पनात् ‘यस्य विभाषा’ (7-2-15) इति निष्ठायामिङ्निषेधः स्यात् इति ।